

מסכת מנחות

פרק א משנה ג

רבה שמנה, וחסר שמנה, חסר לבונה, פסולה. הקומץ את המנחה לאכל שיריה בחוץ, או כזית משיריה בחוץ, להקטיר קמצה בחוץ, או כזית מקמצה בחוץ, או להקטיר לבונה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לאכל שיריה למחר, או כזית משיריה למחר, להקטיר קמצה למחר, או כזית מקמצה למחר, או להקטיר לבונה למחר, פגול ותיבין עליו כרת. זה הכלל, כל הקומץ, והנותן בכלי, והמהלך, והמקטיר, לאכל דבר שדרכו לאכל, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול ותיבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המזבח כמצותו. פיצד קרב המזבח כמצותו. קמץ בשתיקה ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר בשתיקה, או

שְׁקִימָה וְנָתַן בְּכָל יְהוָה וְהִקְטִיר חוּץ לְזִמְנוֹ, זֶה הוּא שְׁקִיב
הַמִּתֵּיר בְּמִצְוֹתָיו:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org